Pyhäkön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 3/2004

>> Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut >> 1. Sam. 3:3

Olen selvityksen velkaa

Sunnuntaina 14.3.2004 olin toivottamassa kirkkovieraita tervetulleiksi Luther-säätiön messuun Helsingin Mellunkylässä. Yllättäen sisään astui piispa **Eero Huovinen**. Hämmentyneenä pyysin häntä ennen messun alkua sakastiin. Ääni vapisten sanoin, ettei meillä ole Raamatun ja tunnustuksen mukaista opillista yksimielisyyttä, jota ehtoollisyhteys edellyttää. Kun hän kysyi eikö hän siis saa ehtoollista, pyysin häntä olemaan asettamatta minua vaikeaan valintatilanteeseen. Hän kiitti rehellisyyttäni ja kohteliaasti noudatti toivomustani. Miksi toimin näin? Viikkojen mediamyrskyn, monien vihaistenkin yhteydenottojen jälkeen voin vain vastata: En olisi voinut toimia toisin.

Monet ovat ymmärtäneet toimintani evankeliumin kaventamisena, Jumalan asemaan asettumisena, tarkoitushakuisena provokaationa... Kyse ei ole kuitenkaan siitä, että olisin lausunut tuomion piispan sieluntilasta tai kieltänyt hänen virkansa tai etteikö hän olisi saanut vapaasti omistaa evankeliumin lahjaa yhteisessä ripissä julistamassani synninpäästössä. En liioin ole millään tavoin halunnut uhota kirkollisen vallan edessä. Päinvastoin niin minun kuin piispan toivomus olisi ollut, että kaiken pastoraalisen toiminnan tavoin asia olisi jäänyt kahdenkeskeiseksi.

KUVA: JARI LAMMI

Julkinen keskustelu on pyörinyt piispan ja naispappien syrjimisessä sekä kirkon hajottamisessa. Asetelma on väärä. Kyse ei ole siitä, onko Raamatusta, kristikunnan vuosituhantisesta traditiosta ja enemmistöstä virkaratkaisussa irrottautuneilla tilaa toimia kirkossamme, vaan onko meillä. Olen väistänyt kirkollisveroin palkatuista seurakuntaviroista, sillä näinhän piispat meitä kehottavat. Yhteisön jäsenet ovat joutuneet väistämään omista seurakunnistaan, yhteisömme teologian opiskelijoita ei vihitä papeiksi ja kun meille kirkollisverojen maksajille annetaan käyttökustannusmaksua vastaan tilat yhteisömme kokoontumiseen, niin pitääkö meidän vielä sielläkin väistää niitä, joilla on jo kaikki muu kirkossamme hallussaan. Ja mihin väistäisimme?

Tilanne voisi olla jotenkin ymmärrettävä, jos olisimme tuoneet kirkkoon jonkin opillisen 'Luther-säätiölisän', mutta kun me emme ole mitään muuttaneet vaan lyhentämättömästi haluamme seistä kirkkolakiimme kirjoitetulla tunnustuspohjalla. Me emme ole hajaannusta aiheuttaneet. Yhden kirkolliskokouksen päätöksen jälkeen meiltä riistetään koti ja kehotetaan eroamaan kastekirkostamme. Jos me emme saa käytännössä elää ja rakentaa kirkkoamme edes yhteisöissämme, vaan meidät suljetaan pois kirkkotiloista, niin samalla kirkkomme johto tuomitsee menneet sukupolvet, jotka eivät hyväksyneet tämän ajan harhaisia opillisia uutuuksia. Onko siis kohtuutonta, että ne, joilla on uusi opinkäsitys vastavuoroisesti väistävät yhteisöissämme?

Miksi siis toimin piispa Huovisen kohdalla niin? Olen saanut paljon hengellistä hyvää piispan kirjoituksista ja arvostan häntä teologina. Mutta valitettava julkinen tosiasia on, että hän toiminnallaan edesauttaa kirkon hajaannusta hajottaen sitä, mikä tekee kirkon Kirkoksi. Yhtäältä hän laiminlyö opillisen valvontavastuunsa sallien joidenkin hiippakuntansa pappien julkisesti jatkaa uskon turhentamista ja sielujen murhaamista. Toisaalta hän itse vihkii vastoin Herran käskyä naisia paimenvirkaan sekä järjestelmällisesti estää kutsumustietoisten uuteen virkaratkaisuun taipumattomien paimenvirkaan pääsyn. Näin hän ilmaisee, ettei hän halua heiltä - eikä siis minultakaan - ehtoollista. Yhteinen ehtoollinen ykseyden ateriana olisi tässä tilanteessa merkinnyt epärehellisyyttä sekä itseäni, piispaa että Jumalaa kohtaan sekä tietoista Jumalan sanan totuuksien suhteellistamista.

On muistettava, että piispa on aivan eri vastuuasemassa kuin maallikko. Emme tenttaa ennen messujamme ihmisten opinkäsityksiä. Etsijöille ja kyselijöille on aina tilaa. Rakkaus olettaa myös aina hyvää toisesta sekä luotamme siihen, että Raamattu on voimallinen selittämään itse itseään. Kyllähän Kristuskin ymmärtää jokaisen meidän keskeneräisyyttämme ja heikkouttamme. Tärkeintä onkin halu rakentaa samalle Raamatun sanan pohjalle.

Ehtoollisyhteyden rikkoutuminen saman kirkkokunnan sisällä ei ole mikään ennennäkemätön asia. Esimerkiksi osa anglikaanikirkon piispoista kieltäytyy ehtoollisyhteydestä erään homosuhteessa elävän piispan kanssa. Norjan luterilaisessa kirkossa on useita pappeja, jotka eivät ole ehtoollisyhteydessä hiippakuntansa piispan kanssa. Kaiken totuuden suhteellistavassa ajassamme meidän on uudestaan löydettävä Raamatun ja kristikunnan perinteinen tapa kohdata erimielisyydet: ensin sovitaan, sitten syödään!

Jotkut ovat kehuneet minua rohkeudesta. Voin vakuuttaa, ettei rohkeus vaan pelko pakotti minut toimimaan niin. Yksinkertaisesti pelkään rikkoa pappisvalani. Olenhan siinä mm. luvannut: *"Toimittaessani pappisvirkaa tahdon pysyä Jumalan pyhässä sanassa ja siihen perustavassa evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuksessa. En julkisesti julista tai levitä enkä salaisesti edistä tai suosi sitä vastaan sotivia oppeja. Tahdon myös oikein julistaa Jumalan sanaa ja jakaa pyhiä sakramentteja Kristuksen asetuksen mukaan. Kaikkea tätä tahdon noudattaa niin, että voin vastata siitä Jumalan ja ihmisten edessä. Tähän Jumala minua auttakoon."*

TEKSTI: **JUHANA POHJOLA**
Suomen Luther-säätiön Dekaani

"Minä uskon pyhäin yhteyden"

Kysymys ehtoollisyhteydestä tarkastelussa

"Minä uskon... Pyhään Henkeen, pyhäin yhteisen seurakunnan, pyhäin yhteyden ja syntien anteeksiantamisen, ruumiin ylösnousemisen ja iankaikkisen elämän."

I Pyhäin yhteyden olemus

Kolmiyhteisen Jumalan hyvän pelastussuunnitelman mukaan Isä lähetti Poikansa lunastamaan koko langenneen ihmissuvun. Kristuksen kylkihaavasta vuotaneen veden ja veren kautta Pyhä Henki kutsuu ja kokoaa seurakunnan. Pyhän Henki julistetun sanan kautta synnyttää meissä pelastavan uskon Kristukseen ja liittää Kristus-ruumiin jäseniksi. *"Sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi" (1.Kor. 12:13).*

Me uskomme pyhäin yhteisen seurakunnan. Kristuksen kirkkoon kuuluu jokainen Kristukseen turvaava. Koska usko on silmiltämme salassa, me emme näe ja voi varmasti tietää ketkä siihen kuuluvat. Hyvä Paimen itse kutsuu lampaansa nimeltä. Uskon kautta Kristukseen seurakunta on todella yhtä. Pyhäin yhteys ulottuu maan päältä taivaaseen. Kristuksen Kirkko ei ole siis jakaantunut. Tämä ykseys on sisäistä silmiltä salattua uskon yhteyttä.

Mutta kirkollinen yhteys perustuu, ei sydämen uskoon, vaan julkiseen tunnustukseen, jonka jokainen voi kuulla. Se ei ole uskon vaan näkemisen asia. Tämä tunnustus annetaan ensisijaisesti sillä, mihin kirkkokuntaan kuuluu. Sillä kuulumalla johonkin kirkkokuntaan, meidän ainakin voi olettaa hyväksyvän sen virallisen tunnustuksen ja opetuksen. Jos sen kirkkokunnan tunnustus ei vastaa omaa käsitystä, silloin on syytä vaihtaa kirkkokuntaa.

Pyhäin yhteys, koinonia, communio sanctorum tarkoittaakin UT:n mukaan ensisijaisesti yhteistä osallistumista yhteisiin asioihin, yhteyttä jossakin. Kristittyjen yhteys ei siis ole jotain kristittyjen aikaansaamaa ja tekemää. Se ei ole yhdessäoloa. Yhteys on ylhäältä annettua. Tämän koinonian, yhteyden pyhissä, Paavali ilmaisee näin: *"Siunauksen malja, jonka me siunaamme eikö se ole osallisuus Kristuksen vereen? Se leipä, jonka me murramme eikö se ole osallisuus Kristuksen ruumiiseen? Koska leipä on yksi, niin me monet olemme yksi ruumis, sillä olemme kaikki tuosta yhdestä leivästä osalliset" (1.Kor. 10:15-17).*

Tässä on selvitetty, miten ehtoollinen luo ja ilmentää pyhäin yhteyden. Vastaanottamalla Kristuksen ruumiin ja veren me tulemme hänen pyhittävästä ja puhdistavasta lahjastaan osallisiksi. Minä olen yhtä Kristuksen kanssa. "Minä elän, en enää minä vaan Kristus elää minussa." Mutta yhteys ei ole vain 'minä ja Jeesus -juttu'. Se ei tapahdu vain vertikaalisella tasolla, vaan myös horisontaalisella tasolla. *"Koska leipä on yksi, niin me monet olemme yksi ruumis."* Kristuksen sakramenttiruumis luo seurakuntaruumiin. Me siis olemme Kristuksen kautta yhdistetty myös toinen toisiimme. Tulemalla samaan ehtoollispöytään me julistamme olevamme samaa hengellistä perhettä. Koska maan päällä ei ole mitään pyhempää kuin Kristuksen ruumis ja veri ja koska me sen kautta tulemme yhdistetyiksi toinen toisiimme, kirkollinen yhteys on olemukseltaan ehtoollisyhteyttä. Jos voimme olla yhdessä ehtoollispöydässä, niin sitten voimme periaatteessa olla kirkossa yhtä kaikessa muussakin.

II Ehtoollisyhteyden edellytys

Evankeliumi Kristuksesta on tarkoitettu kaikille ihmisille. Siksi evankeliumia tulee kuuluttaa sopivalla ja sopimattomalla hetkellä. Evankeliumin saarna tähtää pakanan kohdalla kasteelle, epäuskoisen kastetun kohdalla taas rippiin. Kasteen ja ripin kautta astutaan alttarille, joka on uskovien ateria. Vanha liturginen huuto ennen ehtoollisen viettoa tiivistää asian: *"Pyhää pyhille!"* Ehtoollinen ei ole evankelioimisväline. Sillä koska Kristus on todellisesti läsnä meidän uskostamme riippumatta, ehtoollisen voi nauttia epäuskoinen ja pilkkaaja vahingokseen. *"Sen tähden, joka kelvottomasti syö tätä leipää tai juo Herran maljan, hän on oleva vikapää Herran ruumiiseen ja vereen" (1.Kor.11:12).* Mahdoton on se ajatus, että kastamaton pakana tai pilkkaaja voisi tulla ehtoolliselle!

Pyhä kaste on suuri vedenjakaja. Vanhastaan kirkon oven suulla sijaitsivat kastemaljat sen merkkinä, että kasteen kautta tullaan sisälle pyhäin yhteyteen matkalle kohti taivasta eli alttarille kirkon etuosaan. Kaste on siis ehtoollisyhteyden edellytys. Mutta UT:ssa näemme, miten kastetuistakin tuli luopioita (esim. Ananias ja Safiira). Tarvittiin yhteinen tunnustus: *"Kukaan ei voi sanoa Jeesus olkoon Herra, paitsi Pyhässä Hengessä" (1.Kor.12:3).* Tämä tunnustus yhdisti kristityt ja erotti heidät synagogasta. Mutta pian huomattiin, ettei tämä tunnustus riittänyt, koska monet tunnustivat Jeesuksen Herraksi, mutta eivät hänen tosi ihmisyyttään *"Joka tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi, lihaan tulleeksi, on Jumalasta" (1.Joh.4:2).* Näin tunnustusta ruvettiin tarkentamaan. Ja se prosessi jatkui nimenomaan kolminaisuusoppiin ja Kristuksen persoonaan liittyvissä kiistoissa. Sen seurauksena meillä on Apostolinen ja Nikean uskontunnustus. Uskonpuhdistuksen aikana tuli tarve selvittää oikea vanhurskauttamisoppi ja sen seurauksena syntyivät luterilaiset Tunnustuskirjat. Tarvittiin tämän tunnustuksen tarkentamista ja syventämistä.

Luterilaisen opin mukaan "Kirkon todelliseen yksimielisyyteen riittää yksimielisyys evankeliumin opista ja sakramenttien toimittamisesta." Evankeliumin oppi, doctrina evangelii, ei ole jokin minimalistinen lause armosta, vaan sisältää kaikki Augsburgin tunnustuksen uskonartiklat I-XXI. Me tunnustamme Kristuksen persoonan, Kristuksen pelastustyön, Kristuksen koko Raamatussa puhuvaksi, Kristuksen kasteessa läsnäolevaksi, Kristuksen ehtoollisessa, Kristuksen paimenviran haltijaksi... Yksimielisyys näissä on siis kirkollisen yhteyden edellytys.

Jatkuu seuraavalla sivulla.

Miltä tuntuu mennä ehtoolliselle, jos on sopimaton riita jonkun läheisen esim. puolison kanssa?

Tunnustusyhteys on siis ehtoollisyhteyden edellytys. Samalle alttarille polvistuvilla tulee olla *"sama mieli ja ajatus"(1.Kor.1:10).* Pitäytyminen apostolisessa opetuksessa on leivänmurtamisen edellytys (Apt.2:42).

III Ehtoollisyhteyden särkyminen

Kristuksen evankeliumi niin kuin meille Jumalan ilmoitussanassa Pyhässä Raamatussa on ilmoitettu on meille annettu uskottavaksi ja omistettavaksi, mitään lisäämättä tai pois ottamatta. Me pelastumme vain evankeliumin kautta. Paavali kirjoittaa: *"Te pelastutte, jos pidätte siitä kiinni semmoisena, kuin minä sen teille julistin." (1.Kor.15:2).* Pyhä Henki johtaa meidät totuuteen ja vapauteen. *"Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tunteman totuuden ja totuus tekee teidät vapaiksi" (Joh.8:30-31). Koska rakkaus iloitsee yhdessä totuuden kanssa (1.Kor.13 :6), me haluamme opettaa kaiken sen, minkä Kristus opetti, ...opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä käskin teidän pitää" (Matt.28:20).*

Herran ehtoollisella, joka annettiin ennen kaikkea armon, anteeksiantamuksen ja keskinäisen yhteyden ateriaksi on näkynyt alusta asti aina Korintin seurakunnan riidoista myös synnin hajottava todellisuus. Pyhäin yhteys eli ehtoollisyhteys voi särkyä kahdella tavalla seurakunnassa, elämänvaelluksen syntien tähden tai opillisten syntien tähden.

A) Elämänvaelluksen synnit

Miltä tuntuu mennä ehtoolliselle, jos on sopimaton riita jonkun läheisen esim. puolison kanssa? Jokainen ymmärtää, kuinka vaikea on syödä anteeksiantamuksen ateriasta, jos sydämessä on anteeksiantamaton mieli. Riita särkisi ja hajottaisi pyhää yhteyttä. Tällöin Kristuksen veri tulisi pyhittämään riidan. Siksi Raamattu yksiselitteisesti opettaa: *"Jos tuot lahjaasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen, ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja tule sitten uhraamaan lahjasi" (Mt. 5.23).* Kuinka vaikeata olisi rukoilla Jumalan kasvojen edessä yhdessä Isä meidän -rukousta, *"anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet"*, jos sydän on täynnä anteeksiantamatonta mieltä.

Seurakuntalaisten kesken tulee vallita rauha ja yksimielisyys. Paavali kehottaa:*" Tervehtikää toisianne pyhällä suunannolla" (1.Kor.16:20).* Alkukirkossa oli tapa, että miehet suutelivat miehiä ja naiset naisia. Nykyään on siitä vain kättely ja rauhan toivotus jäljellä. Mutta itse asia on sama. Inhimilliset riidat eivät saa tulla jakamaan Herran pöytää! Jos ei ole aina käytännön mahdollisuutta riidan sopimiseen, niin sydämessä tulisi vallita halu ja pyrkimys siihen. *"Autuaita ovat rauhantekijät" (Matt.5:9).*

Elämän vaelluksen synnit voivat myös hajottaa seurakuntaa, jos joku elää julkisesti vastoin Raamatun antamia eettisiä ohjeita. *"Jos joku, jota kutsutaan veljeksi (eli kastettu) on huorintekijä tai ahne tai epäjumalanpalvelija tai pilkkaaja tai juomari tai anastaja, te ette seurustelisi ettekä söisi sellaisen kanssa (1.Kor.5:11)".* Syöminen tässä yhteydessä ei niinkään tarkoita yhteistä päivällistä, vaan ennen kaikkea Herran ateriaa seurakunnassa. Syntinsä tuntevaa ja tunnustavaa ei tietenkään ole tarkoitus sulkea ehtoollisyhteyden ulkopuolelle. Ei synti sulje ulkopuolelle, vaan katumattomuus. *"Jos veljesi rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele häntä kahden kesken, jos hän sinua kuuntelee, niin olet voittanut veljesi. Mutta jos hän ei kuule, niin ota vielä yksi tai kaksi kanssasi. Mutta jos hän ei kuule heitä, niin ilmoita seurakunnalle. Jos hän ei seurakuntaakaan kuule, niin olkoon hän sinulle niin kuin pakana ja publikaani" (Matt. 18:16-17).* Hyväksymällä hiljaa veljen julkisen Kristuksen tahdon vastaisen elämän, seurakunta osoittaisi suurta rakkaudettomuutta, koska se ei kutsuisi jäsentä parannukseen. Samalla se antaisi pienen hapatteen hapattaa koko taikinan.

B) Opilliset synnit

Niin kuin seurakunnassa alusta alkaen on ollut niin tänäkin päivänä Perkele yrittää vääristää evankeliumin. Kristus varoittaakin: *"Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevia susia" (Matt. 7:15*) Väärät profeetat ovat usein 'valheveljiä', jotka siis nousevat kristillisen kirkon sisäpuolelta. *"Kuka ikinä menee edemmäksi eikä pysy Kristuksen opissa, hänellä ei ole Jumalaa; joka siinä opissa pysyy, hänellä on sekä Jumala Isä että Poika. Jos joku tulee teidän luoksenne eikä tuo mukanaan tätä oppia, niin älkää ottako häntä huoneeseenne älkääkä sanoko häntä tervetulleeksi" (1.Joh.2.9; Gal.1:8).*

Jos elämänvaellukseen eli rakkauteen kuuluvalla alalla oli tärkeä päästä sopuun ja yksimielisyyteen ennen alttarille menoa, niin kuinka paljon enemmän sitten uskon alaan kuuluvissa kysymyksissä.

Vaikka ei ole meidän tehtävämme lausua yksittäisten henkilöiden tai opettajien uskosta mitään tuomiota, niin tosiasia on, että Raamatun vastaisen opin opettaminen tai sokean taluttajan seuraaja, sulkee itse itsensä yhteyden ulkopuolelle. He erottavat itse itsensä. *"Meistä he ovat lähteneet, mutta he eivät olleet yhtä meidän kanssamme, sillä jos he olisivat olleet yhtä meidän kanssamme, niin he olisivat meidän kanssamme pysyneet" (1.Joh.1:19).* Mutta niin kuin aina on ollut, valheveljet tulevat totuuden saarnaajina. Siksi kristittyä kehotetaan tarkkaaman mitä julkisesti opetetaan ja saarnataan.

Väärät opettajat toiminnallaan särkevät ja hajottavat Kristus-ruumista. He ovat vastuussa yhteyden särkymisestä.Sanalle uskollisia kristittyjä Paavali kehottaa seuraavasti: *"Minä kehoitan teitä veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä" (Room.16:17)*

Tällaiset opettajat voivat *"turmella useiden uskon" (2.Tim.2:17-).* On kyse pelastavan uskon säilymisestä!

Siksi rauhantervehdykseen (pax) on aina liittynyt myös hylkääminen (anathema). *"Jos joku ei pidä Herraa rakkaana, hän olkoon kirottu! Maranata!" (1.Kor.16:22).*

Ehtoollisyhteyden edellytys on sopiminen eli yksimielisyyteen pääseminen erottavissa opinkohdissa. Parantuminen voi vain tapahtua niin, että se paikka, joka on haavoittunut parannetaan. Ehtoollinen ei voi olla koskaan väline ykseyttä etsittäessä vaan sen päämäärä. Mitä se kertoisi avioliitosta, jossa avioparin erimielisyydet ratkaistaisiin ilman keskinäistä sopimista aina vain 'tulemalla yhdeksi' aviovuoteessa? Jos tämä ongelman ratkaisumalli johtaisi avioliiton mahdottomaan tilanteeseen, niin kuinka paljon enemmän seurakunnan. *"...ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. Tämä salaisuus on suuri; minä tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa" (Ef.5:31).*

Yhteinen ehtoollinen opillisten erimielisyyksien vallitessa ei luo yhteyttä, koska erimielisyys on olemassa oleva tosiasia, vaan päinvastoin syventää haavaa, koska erottavia kysymyksiä ei totuudellisesti kohdata ja käsitellä, vaan niistä vaietaan. Näin hiljaisuudella sivuutetaan Raamatun opetus. Jumalan sanan totuus suhteellistetaan. Uskomme perusteista tehdään mielipidekysymyksiä ja ehdonvallan asioita. Eikö siis yhteinen ehtoollinen, jossa julistamme olevamme yhtä opillisten erimielisyyksien vallitessa ole itsessään suurta epärehellisyydestä Jumalan ja ihmisten edessä? Kun kerran tunnustamme yhden totuuden, Jumalan sanan, niin miksi me sen sitten käytännössä kieltäisimme ja suhteellistaisimme Herran pöydässä?

IV Mitä ehtoollisyhteyden rikkoutuminen opin yksimielisyyden puuttumisen tähden EI TARKOITA....?

ETTEI toinen saisi vapaasti ja ehdoitta uskolla omistaa evankeliumia Kristuksesta itselleen tässä ja nyt.

ETTÄ toinen ei olisi kristitty tai ei voisi pelastua, puhumattakaan kadotustuomion lausumisesta toiselle.

ETTÄ ehtoollisyhteydestä kieltäytyvä korottaisi itsensä moraalisesti tai hengellisesti toisen yläpuolelle.

ETTEIKÖ kaksi kristittyä, vaikka heillä ei ole ehtoollisyhteyttä, voi kokea kristittyjen välistä uskon lämpöä, rakkautta ja henkilökohtaista rukousyhteyttäkin. *(Luther-säätiö tekee läheistä yhteistyötä Lutheran Heritage Foundationin kanssa, vaikka meillä ei ole ehtoollisyhteyttä sen henkilöstön kanssa, koska Missouri Synodilla ja Suomen ev.lut. kirkolla ei ole ehtoollisyhteyttä).*

VAATIMUSTA kristinopin täydellisestä hallitsemisesta, teologisesta täydellisyydestä tai elämän moitteettomuudesta. Kuka meistä siihen kykenisi?

TÄYDELLISEN yksimielisyyden vaatimista teologisten mielipiteiden kohdalla. Niistä voidaan perustellusti ajatella eri tavalla, kunhan vain ne eivät sodi uskonoppia tai Raamatun arvovaltaa vastaan.

ETTÄ langenneessa todellisuudessa ehtoollisyhteys toteutuisi kliinisen puhtaasti ja aukottomasti ilman synnin aiheuttamaa rosoisuutta. Ehtoolliselle menemisen edellytys ei siis ole oman elämän puhtaaksi saaminen ja uskon sisällön täydellinen hallinta. Tärkeää onkin aina soveltaa niin henkilökohtaisesti kuin yhteisöllisesti kirkkoisä Augustinuksen sanaa: *"Saatan erehtyä, mutta harhaoppinen en halua olla."*

EVANKELIUMIN kaventamista, vaan sen varjelemista. Avaimilla suljetaan jotta voitaisiin päästä avaamaan. Se kutsuu selvittämään uskon perusasiat itselleen.

ETTÄ apostolisen paimenviran saaneiden, mutta jumalattomien luterilaisten pappien toimittamat sakramentit olisivat pätemättömiä.

ETTÄ jos ehtoolliselle mennessä samaan pöytään polvistuisi vaikka pakana, ei saisi oikeaa sakramenttia. Meidän uskomme tai epäuskomme ei tee sakramenttia pätemättömäksi. Mutta juuri koska siinä on Kristus todellisesti läsnä, Raamatun antama opetus ehtoollisyhteydestä on vakavasti kohdattava.

TOISTEN uskon mittaamista, elämän kyttäämistä tai opin tenttaamista vaan välittämistä. Rakkaus olettaa aina toisesta hyvää, ellei toisin ilmene.

ETTÄ kristityn huomio ehtoollista vietettäessä kiinnittyisi ensisijaisesti toisiin kristittyihin Vapahtajan täydellisen armon ja anteeksiantamuksen sijasta. Ehtoollinen on armonväline. On siis aina muistettava, että Kristuksen pyhä veri vuosi maahan saakka.

V Mitä se tarkoittaa Luther-säätiön jumalanpalvelusyhteisöjen kannalta?

– Jos ja kun seurakunta on Jumalan perhe, niin perheessä tulee vallita sekä rakkaus että rajat. Miten rakkaudellinen on sellainen perhe, jossa ei aseteta rajoja? Jumalan perheen rajat eivät määräydy jonkun henkilön, johtajan mielivaltaisella tulkinnalla tai ilmestyksillä, vaan yhteiseksi tunnustetun oppipohjan perusteella. Kirkkolakimme ja myös Luther-säätiön sääntöjen mukaan kaiken toiminnan tulee perustua Pyhään Raamattuun ja luterilaisiin Tunnustuskirjoihin. Ne määrittelevät rajat.

– Tällaiseen yhteisöön kuuluminen on täysin vapaaehtoista. Jos se ei perustuisi vapaaehtoisuuteen, kirkkokuri muodostuu helposti välittämisen sijasta hengelliseksi väkivallaksi.

Näinhän oli keskiajan katolisessa kirkossa inkvisition aikana. Silloin ihmisillä ei ollut vaihtoehtoa. Nykyisessä postmodernissa kaupunkikulttuurissa jokaisella on täysi vapaus tulla ja mennä niin hyvässä kuin pahassa. Tällainen vapaus antaa mahdollisuuden muotoilla 'minun kristinuskoni'.

Jatkuu seuraavalla sivulla.

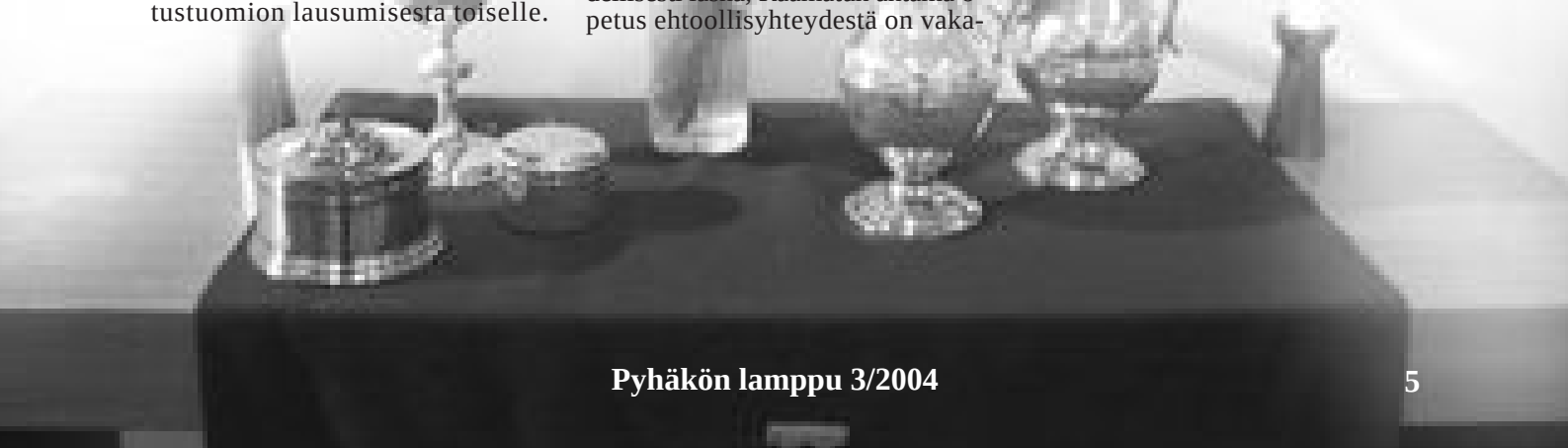

On osoitettava kärsivällistä rakkautta niitä kohtaan, jotka heikkouttaan tai tietämättömyyttään toimivat vastoin Jumalan sanaa.

Yhteisön muodostuminen on siksi vaikeaa ja kysyy vapaaehtoista sitoutumista Jumalan sanaan ja sen seuraamiseen käytännössä. Tätä on etsittävä yhdessä, koska sille on suuri tarve, mutta ymmärrettävästi siihen voi liittyä myös suuria pelkoja sekä kirkko- että henkilöhistorian kokemusten johdosta. Suuri haaste on löytää kirkkokuri huolehtimisen ja välittämisen merkityksessä, joksi se Raamatussa on tarkoitettu. Voiko mikään muuttua, jos kukaan ei yritä? Uskallammeko siis edes yrittää? Jos emme uskalla, niin mikä on vaihtoehto? Eikö se merkitsisi avointa valtakirjaa jokaiselle tehdä 'minun jumalani'?

– Jos yhteinen perusta on vain periaatteellinen ilman käytännön sovellusta, tunnustus ilman tunnustamista, niin yhteisö suhteellistaisi ja näin murentaisi pohjan, jolla se seisoo. Se rakennus olisi hiekalle rakennettu ja sortuisi pian.

– Koska ihmisellä voi olla samanaikaisesti vain yksi tunnustus, niin hän ei voi käydä kahden eri tunnustuksen eli kirkkokunnan alttarilla, mutta toki siis eri luterilaisten seurakuntien alttareilla. Jos hän on rehellinen Jumalan ja ihmisten edessä, olisi hänen johdonmukaisesti seurattava yhtä tunnustusta ja käytävä yhden tunnustuksen mukaisella alttarilla.

– On osoitettava kärsivällistä rakkautta niitä kohtaan, jotka heikkouttaan tai tietämättömyyttään toimivat vastoin Jumalan sanaa. Meidät on kutsuttu tukemaan heikkoja eikä sysimään heitä pois.

Paimen on erityisessä vastuussa Jumalan hänelle uskomasta laumasta. *"Kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa" (1.Piet.5:2). "Valvo itseäsi ja opetustasi, ole siinä kestävä; sillä jos sen teet, olet pelastava sekä itsesi, että ne, jotka sinua kuulevat" (1.Tim.4 :16).* Opetuksessa ja rippisanoissa hänen tulee kehottaa ihmisiä ja jopa varoittaa: *"Koetelkoon siis ihminen itseänsä ja niin syköön tätä leipää ja juokoon tästä maljasta" (1.Kor.11 :28).* Vastuu siis siirtyy paimenelta lampaalle salaisten ja paimenelle tiedostamattomien katumattomien syntien osalta.

– Paimen ei voi kuitenkaan jättää asiaa vain kehotuksen ja toivomuksen tasolle. Jos hän tietää toisen julkisesti opettavan ja seuraavan toista tunnustusta, hänen tulee rakkaudellisesti ottaa asia esille ko. henkilön kanssa ja tarvittaessa olla antamatta hänelle sakramenttia. Vaikka Herramme antoikin Juudakselle ehtoollisen, niin hän sai sen tuomiokseen. Mitä paimenen mieltä se olisi, jos hän tietoisesti jakaisi toiselle sakramentin tämän vahingoksi? Paimenen tehtävä on varjella niin opetuksen kuin sakramenttien jakamisen ja jakamattomuuden kautta opin ykseyttä seurakunnassa.

– Paimen voi pastoraalisen harkinnan mukaan tarvittaessa toimia ehtoollisenjaossa erityistilanteissa ja hätätapauksissa vastoin tätä sääntöä. Poikkeuksesta ei saa kuitenkaan johtaa sääntöä.

– Ehtoollisyhteys voi särkyä, ei ainoastaan toisiin kirkkokuntiin, vaan myös meidän luterilaisen kirkkomme sisällä. Tällöin se koskee erityisesti julkisesti opetusvirassa olevia, jotka opetuksellaan ja toiminnallaan, ei heikkouttaan eivätkä tietämättömyyttään, vaan tietoisesti valitsemallaan teologisella linjallaan hajottavat Kristus-ruumista. Paimenien vastuu on aina suurempi kuin maallikkojen. *"Älköön aivan monet teistä pyrkikö opettajiksi, sillä te tiedätte, että me saamme kovemman tuomion" (Jaak.3:1).* Ehtoollisyhteys on kirkossamme tosiasiallisesti osaksi katkennut erityisesti sen jälkeen, kun paimenvirka avattiin vastoin Herran käskyä naisille. Yhteyden murtuminen on jatkunut edelleen sen tähden, etteivät piispat ole toimittaneet virkaansa ja puuttuneet Jumalan sanan vastaisten opettajien toimintaan. Vastuu on valitettavasti jäänyt yksittäiselle kristitylle, joka voi vain hiljaa väistyä tai mukautua. Näinhän monet niin papit kuin maallikot noudattavat 'väistämisvelvollisuuttaan' kirkossa ja jäävät pois sellaisista messuista, johon eivät voi hyvällä omallatunnolla osallistua. Jumalanpalveluyhteisössä sen sijaan ei voida väistää, vaan se teologinen erimielisyys, mikä kansankirkkostruktuurissa hoitui väistämisen kautta, on avoimesti jumalanpalvelusyhteisössä kohdattava ja otettava käsittelyyn tai vaihtoehtona on, että yhteisö luopuu omasta raamatullis-tunnustuksellisesta identiteetistään. Siksi yhteisö pyytää niitä väistämään, jotka eivät halua sitoutua yhteisön raamatullis-tunnustukselliselle oppipohjalle.

– On etsittävä tietä takaisin Raamatun ja kristikunnan yhteiseen opetukseen ehtoollisyhteydestä. Miksi? Koska toinen vaihtoehto on sulautuminen postmodermismin Jumalan sanan totuuden niin uskossa kuin elämässä suhteellistavaan monitulkintaisuusoppiin. Tietä etsittäessä jokaisessa herää kysymys mihin rajat vedetään. Perustavan horisontin siihen antaa luterilainen tunnustus, mutta tämäkään ei ratkaise automaattisesti kaikkia kysymyksiä, koska tilanteet seurakunnassa ovat hyvin erilaisia. Elävän elämän kohtaamisessa jää aina pastoraalisen harkinnan mahdollisuus. Tämän sanottuani tiedän hyvin, että monet Raamatun totuuden suhteellistamisen omaksuneet näkevät edellä sanotun vain epäkonkreettisena periaatteena. Raamatun ja tunnustuksen päällä seisovalle yhteisölle tilanne ei ole tämännäköinen.

Aukottomia ja kiveen hakattuja rajauksia on ollut ja yhä edelleen on mahdoton antaa. Siitä huolimatta Raamatun ja tunnustuksen varassa seisova kirkko on kyennyt läpi historiansa kulkemaan edellä mainittujen periaatteiden kanssa. Uskon, että nykyisessäkin postmodernissa kaupunkikulttuurissa siihen kyetään.

– Ehtoollisyhteyden särkyminen on murheellinen asia, jota rukouksessa tulee kantaa Jumalan eteen.

– Vanhastaan lähes kaikissa kirkkokunnissa on noudatettu ja yhä noudatetaan (esim. roomalaiskatolisessa ja ortodoksisessa kirkossa) edellä kuvattua ehtoolliskäytäntöä. Meidänkin kirkossamme on ollut rippikirjat käytössä.

Tällöin ehtoolliselle ilmoittauduttiin etukäteen ja käytiin samalla ripillä.

Kun kerran tunnustamme yhden totuuden, Jumalan sanan, niin miksi me sen sitten käytännössä kieltäisimme ja suhteellistaisimme Herran pöydässä?

Nykyinen käytäntö, jossa kuka tahansa aina saatananpalvojaan saakka voi tulla nauttimaan sakramentin, on uutuus ja kirkkohistoriallisesti ennennäkemätön. Tämä ilmentää vain sitä, että seurakunnan yhteisöllisyys on murentunut ja lähes tulkoon kadonnut erityisesti kaupunkialueilla. Kirkkohallintopiireissä ei ole mahdollista tuntea ehtoolliselle tulevat. Kysymyksessä ehtoollisyhteydestä on siis kyse yhteisöllisyydestä.

– Näkymme ovat itsenäiset jumalanpalvelusyhteisöt kirkkomme sisällä. Se on todella 'uusi leili', vaikka ehtoolliskäytäntö ja suhtautuminen opillisiin erimielisyyksiin on vanha. Meidän ei tarvitse emmekä saa johtaa käytännön toimintaamme vallitsevista kansankirkkorakenteiden antamista malleista, joissa jokaista katsomoon tulevaa palvellaan sakramentilla mitään kysymättä. Kun korostamme kohtaamista, keskinäistä välittämistä ja rakkautta, se välttämättä tarkoittaa myös vastuuta. Siitähän lopulta on kyse. Jos Herran seurakunnassa ei kanneta vastuuta toinen toisista, niin missä sitten? Meillä on mahdollisuus kaikessa heikkoudessa ja puutteellisuudessa opetella ja seurata Raamatun ilmoittamaa Jumalan mielenmukaista 'yhteyttä pyhissä' evankeliumin äärettömässä avoimuudessa Raamatun asettamissa rajoissa.

– Tähän prosessiin meitä Jumalan sana kutsuu ja haastaa. Kaikessa keskeneräisyydessä, epätäydellisyydessä ja synnin todellisuudessa tämänkin opinkohdan äärellä saamme tunnustaa ja omistaa: Minä uskon pyhäin yhteyden, syntien anteeksiantamisen.

TEKSTI: **JUHANA POHJOLA**

TEKSTI: MATTI VÄISÄNEN

PELASTUKSEN TOIVON ANKKURI

Pelastuksen evankeliumin ytimenä on sanoma Kristuksesta ja hänen työstään. Mutta evankeliumi sisältää myös sen, miten syntinen ihminen pääsee Kristuksen yhteyteen ja osalliseksi pelastuksesta. Tällöin kuvaan astuvat kaste ja usko, niin kuin Jeesuksen antama lähetyskäsky osoittaa.

Kasteen ja uskon oikea ymmärtäminen vaikuttaa ratkaisevasti hengelliseen julistukseen. Asialla on myös erittäin syvä sielunhoidollinen merkitys. Tämän olen saanut oppia paitsi Raamatusta myös kokemuksellisesti sielunhoitotyössä. Esimerkkinä tästä palvelkoon ystäväni Eevan (peitenimi) elämän vaiheet.

Eevan masennus

Joskus 35 vuotta sitten tapasin hengellisessä kokouksessa rippikouluikäisen tytön, joka halusi seurata Kristusta. Vartuttuaan muutaman vuoden hän avioitui. Lasten ollessa vielä pieniä hän sairastui depressioon. Siitä lähtien hän on soittanut minulle noin 30 vuoden ajan arviolta kerran kuukaudessa. Soiton syy on ollut aina sama: kun masennus ja epätoivo ovat olleet syvimmillään, hän on kadottanut samalla uskon Kristukseen - niin hän on sanonut - ja pelastuksen toivon. Jokaisen soiton ja tapaamisen yhteydessä olen kertonut hänelle Kristuksen evankeliumin niin yksinkertaisesti kuin olen osannut ja julistanut hänelle synninpäästön. Tämä on auttanut häntä aina noin kuukauden matkan verran, ei pitempään.

Elokuussa 1999 ehdotin Eevalle, että kävisimme jokaisen soiton yhteydessä läpi pari kastetta koskevaa Raamatun jaetta. Viimeistelin nimittäin tuolloin laajaa kastetutkimustani painokuntoon. Mainitun syksyn aikana kävimme läpi kaikki keskeisimmät Uuden testamentin kastetekstit. Mikä oli tulos? Ne auttoivat häntä eteenpäin suurin piirtein saman matkan kuin aikaisemmat sielunhoidolliset keskustelutkin, eivät enempää.

Saman vuoden joulupäivänä Eeva soitti jälleen täynnä epätoivoa. Kuuntelin aikani ja sanoin lopulta ehkä hiukan tylyntuntuisesti - kotimme oli nimittäin täynnä menoa ja meininkiä, sillä kaikki neljä lastamme olivat lapsineen meillä joulunvietossa:

- Nyt minä tiedän mikä sinua vaivaa.

- No mikä?

- Se, että sinua ei ole kastettu.

- Varmasti on!

- Minä en usko sitä.

- Minähän voin mennä, kun arki tulee, seurakunnan virastoon ja hankkia jäljennöksen kastetodistuksestani.

- Se on syytä tehdä. Mutta jos et saa, niin älä sitten tee mitään taitamatonta, vaan soita minulle.

Kastetodistus

Kului pari, kolme päivää, ja Eeva soitti ja kertoi, että hänellä on nyt valokopio kastetodistuksestaan. Se osoittaa, että hänet on kastettu hänen ollessaan tasan kuukauden ikäinen.

Totesin hänelle, ettei tämä ole ensimmäinen kerta elämässäni, kun minun on molemmat kädet pystyssä tunnustettava erehtyneeni. Hetken harkinnan jälkeen sanoin hänelle, että tämän jälkeen on olemassa enää vain yksi mahdollisuus, miksi hän on menettänyt pelastuksen toivon.

- No mikä?

- Yksinkertaisesti se, että Jumala on samanlainen konna kuin mekin. Hän lupaa, mutta ei pidä lupauksiaan. Hän on luvannut pelastaa sinut, kun on kasteessa liittänyt sinut Kristuksen yhteyteen, mutta Hän on pettänyt ja hylännyt sinut.

- Mikä sinuun, Matti-pappi, on mennyt? Sinähän puhut kuin Perkele.

- Ei minuun mikään ole mennyt. Minä yksinkertaisesti sanoin omin sanoin vain sen, mitä sinä olet väittänyt lähes 30 vuotta.

Hän paiskasi luurin kiinni sanomatta edes näkemiin. Kannoin häntä seuraavina päivinä paljon rukouksissani. Noin viikon kuluttua soi puhelin. Soittaja tervehti tuttavallisesti, mutta en tuntenut häntä äänestä. Kysyttyäni, kenen kanssa minulla on kunnian puhua, hän sanoi olevansa Eeva ja ihmetteli, kun en tuntenut häntä äänestä. Tuntui uskomattomalta. Ääni oli heleä, kaunis naisen ääni. Miltei näin sieluni silmillä, kuinka hän hymyilee.

En ollut nähnyt Eevan hymyilevän kertaakaan sairastumisensa jälkeen. Kysyin kuinka hän voi, johon vastaukseksi tuli: *"Kiitos hyvin, ensimmäisen kerran kolmeenkymmeneen vuoteen oikein hyvin."* Eeva kertoi soittavansa siksi, että hänellä on pari pyyntöä minulle.

- No mitkä ne ovat?

- Ensimmäinen on sellainen, että jos minä kuolen ennemmin kuin sinä, niin tulisitko siunaamaan minut?

- Tähän on helppo suostua, sillä minä olen noin 20 vuotta sinua vanhempi. Minun kropassani tuskin on enää ainuttakaan tervettä solua, mutta sinä olet vielä parhaassa iässä oleva ihminen, joten sinut varmaan tulee siunaaman joku toinen. Mutta jos Jumala niin johtaa, että sinun on täältä lähteminen ennen minua, niin olkoon menneeksi. Minä lupaan tulla siunaamaan sinut.

- Mutta mikä se toinen pyyntö on?

- Se on sellainen, että minä olen panettanut sen kastetodistukseni kehyksiin ja lasin alle. Lupaisitko huolehtia siitä, että kastetodistukseni pannaan ruumisarkkuun minun mukaani. Jos minulle perille saavuttuani tulee vaikeuksia tai ilmenee jotain epäselvyyksiä, minä vetäisen kastetodistukseni esiin ja sanon: "Minä oon, Jeesus, sinun likkas! Tässä on todistus siitä, että otit kasteessa minut lapseksesi ja lupasit auttaa minua.

Onko lupauksesi vielä voimassa? Sinuun ainoaan olen yrittänyt turvata, mutta en ole osannut." Ja hän nauroi makeasti päälle. Mainittakoon, että Eeva ei ole maanis-depressiivinen, vaan pelkästään depressiivinen.

Kului kotvan aikaa, ennen kuin pystyin naurulta jotakin sanomaan:

– Ymmärrän kyllä, Eeva, sinua, mutta luulen, että tällainen toimenpide ei ole tarpeen, sillä sinulla on kehyksissä vain kastetodistuksesi jäljennös. Originaalikappale on taivaassa elämän kirjasi sivulla.

– No niinhän se taitaa olla. Jätetään tämä asia sikseen.

Laskimme vielä hetken yhdessä leikkiä, sitten rukoilimme ja sanoimme näkemiin.

Viikon kulutta puhelin soi jälleen. Eevan ääni oli kirkas ja iloinen niin kuin edelliselläkin kerralla.

– No mitä kuuluu?

– Kiitos hyvää, todella hyvää. Minä soittelen vain sen tähden, että olen viikon asiaa harkittuani tullut sittenkin siihen tulokseen, että pannaan se kastetodistuksen kopio sinne ruumisarkkuuni mukaan.

– Mistäs kenkä nyt puristaa? Oletko alkanut epäillä pelastustasi?

– En epäile, mutta minusta olisi niin jännä siellä perillä verrata tätä kopiota siihen originaaliin ja katsoa, kuinka suuri kirkkausero niiden välillä on.

Ja samalla kuului puhelimesta iloinen nauru. Ystäväni Eeva on erittäin älykäs ihminen.

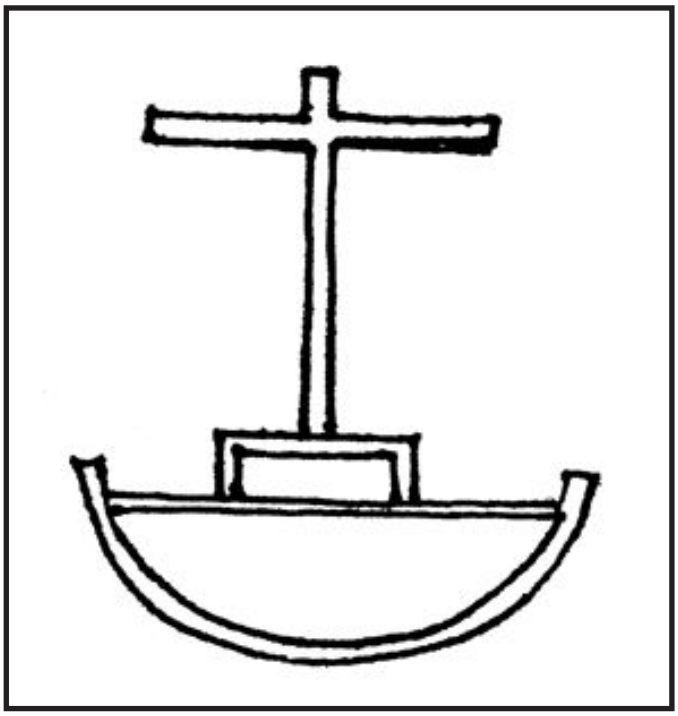

Pelastuksen perustus

Puhelun päätyttyä soitin välittömästi oman synnyinseurakuntani virastoon ja pyysin saada niin pian kuin mahdollista valokopion omasta kastetodistuksestani. Nyt se komeilee kullatuissa kehyksissä kirjoituspöytäni yläpuolella työhuoneeni seinällä. Liitin siitä kopion myös keväällä 2000 ilmestyneeseen kirjaani Pyhä kaste Raamatussa.

Kaiken edellä kerrotun jälkeen olen viimeksi kuluneen kahden vuoden aikana tavannut Eevan pari kertaa hengellisillä juhlilla ja muutaman kerran olemme soitelleet toisillemme. Minäkin olen soittanut hänelle ja pyytänyt esirukoustukea omien vaikeuksieni keskellä. Hän on edelleen sairas, mutta hän ei ole menettänyt pelastuksen toivoaan. Hän on kertonut, että kun depressio ahdistaa, hän ei käy enää etsimään pelastuksen perustaa omasta sisimmästään, ei uskostaan eikä uskollisuudestaan. Sen sijaan hän menee kastetodistuksensa ääreen ja sopertelee Jumalalle: *"Jumala, pidäthän sinä lupauksesi!"* Nyt hän perustaa pelastuksensa Jumalan uskollisuuteen, ei omaansa.

Kolmenkymmenen vuoden ajan Eeva oli sairautensa keskellä kuunnellut sellaista julistusta, jossa oli neuvottu tutkimaan aina vain itseään ja sitä onko uskossa. Hänelle oli käynyt kuin sipulin kuorijalle, joka kuorii pois kerroksen toisensa jälkeen. Lopulta ei jää mitään käteen, mutta silmät tulevat märiksi. Ahdistusten aikoina pelastus näyttää nimittäin kuuluvan kaikille muille, mutta ei ahdistetulle itselleen.

Pelastuksen toivon ankkurin oikea paikka

Pelastuksen toivon etsiminen omasta uskosta on ankkurin heittämistä laivan ruumaan, omaan sisimpään. Ja sehän ei elämän merellä purjehtijalle paljon vakautta eikä toivoa anna. Nyt Eeva heitti ensimmäisen kerran sitten lapsuuden päivien pelastuksen toivon ankkurin itsensä ulkopuolelle, kasteeseensa, siihen Kristuksen tekoon, jossa Kristus on kutsunut hänet nimeltä, ottanut lapsekseen ja luvannut viedä turvallisesti perille halki elämän myrskyjen.

Ystävä hyvä, sinäkin saat heittää päivittäin uskossa pelastuksen toivon ankkurin itsesi ulkopuolelle, Pyhään Kasteeseen, jossa Jumala on sinut nimeltä kutsunut omakseen, ottanut lapsekseen ja lahjoittanut sinulle kaikki Golgatan aarteet. Jumala on luvannut: *"Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu" (Mk 16:16).* - Jumalaan voi luottaa. Hän pitää lupauksensa.

Ylistetty olkoon Pyhä Kolmiyhteinen Jumala, Isä ja Poika ja Pyhä Henki!

TEKSTI: **MATTI VÄISÄNEN**

Virtasten perhekriisi

Olipa kerran Joo joo - maa ja siellä Virtasen perhe. Joo joo- maassa oli hyvin keskeisenä asiana, että kaikissa mahdollisissa asioissa oltiin positiivisella mielellä, avaria ja joustavia. Yhtenä kauniina sunnuntaina tapahtui kuitenkin jotain kummallista. Ellei eräs Virtasen kahdestatoista sisaruksesta olisi puhunut tästä asiasta - itsekin kun oli siitä hämmentynyt - naapurin Liisalle, joka vuorostaan kertoi siitä

- itsekin kun oli hämmentynyt - naapurin Matille...no, niin ymmärrät varmaan mitä lopulta tapahtui. Monta viikkoa tuon dramaattisen sunnuntain jälkeen kaikkien Joo joo- maan lehtien etusivuilla komeili isolla otsikolla, että VIRTASEN MATTI EI ANTANUT ISÄLLEEN RUOKAA!

No, tästähän tietenkin elämä alkoi. Aivan ennen kuulumatonta ja mahdotonta. Matti ei ymmärrettävästi olisi halunnut puhua asiasta lehtien välityksellä, eikä myöskään isä. Mutta minkäs teet. Kun lehdistö keksii mielestään hyvän ja maukkaan jutun, silloin ovat isommat voimat liikkeellä. Ja kun Matti tai isä eivät halunneet puhua asiasta sen keskeneräisyyden vuoksi, niin ihmiset alkoivat kuvittaa tarinaa omissa pikku päissään. Kaikkialla pohdittiin tätä asiaa melkein yhtä paljon, kuin sitä toista tärkeää asiaa, että mitenkä Miljardööri- Essin käy ja minkä prinssin hän valitsee lopulta parikseen.

Tapahtui niin, että lapsena siirtolaiseksi kaukaiseen Joo ei- maahan lähtenyt Joo joo-maan alkuasukas Veikko, oli päättänyt tulla käymään synnyinmaassaan kaikkien vuosien jälkeen. Ja hän joutui viikon lomansa aikana tietenkin juuri Virtasten perhekriisin keskelle. Missä ikinä hän kulki, kuuli hän myös ihmisten puhuvan Virtasten perhekriisistä. Lopulta hänelle sattui niinkin, että hän kahvilaan tullessaan istui erään joo joo-miehen pöytään kahviansa juomaan. Lopulta puhe kääntyi Virtasen perhekriisiin. Veikko sai jotenkin vaivautuneelta pöytäkumppaniltaan selville, että hän oli itse asiassa omaa sukua Virtanen ja siten tavallaan Matin veli, Petri, ja aivan oikein, myös saman isän poika. Veikon alahuuli alkoi väpättää innostuksesta. Vihdoinkin hän saisi kuulla häntä niin paljon askarruttaneista asioista.

– No, voisitko kertoa minulle ensinnäkin, onko isäsi jo aivan riutunut pois nälän uuvuttama, Veikko kysyi?

– Miten niin, Petri kysyi.

– No, kun Matti ei antanut hänelle ollenkaan ruokaa?

– No, eihän se meidän isä nyt siitä nälkään kuole, jos siltä yksi ateria väliin jää. Onhan sillä oma kotinsa ja kaikki kaupungin ravintolat vielä sen jälkeen käytettävissä, Petri tuhahti kummastellen.

– Ai jaa, Veikko sanoi.

– Asuvatko he siis eri talossa?

– Matti on ollut vuokralla isän omistamassa yksiössä oman perheensä kanssa jo pidemmän aikaa.

– No, mutta kuinka se Matti nyt sillä tavalla ei antanut ruokaa isälleen, ja kun oli vielä tämän vuokra-asunnossakin asumassa, Veikko sanoi.

– Matilla ja isällä oli perustavaa riitaa ja erimielisyyttä, ja Matti sanoi isälle, että ensin pitää nämä riidat ja erimielisyydet selvittää, Petri sanoi.

– No, mutta nyt minä en ymmärrä enää yhtään mitään, Veikko valitti. Isä ei ole kuolemassa nälkään ja Matinkin ajatus tuntuu ihan järkevältä, mistä tämä kohu on sitten oikein noussut.

– Huomaa, että sinä et ole ollut maassa pitkään aikaan, Petri aloitti. Täällä Joo joo- maassa se, että kaikki ja kaikenlainen käy on hyvin keskeinen asia, kuten varmaan olet tämän viikon aikana jo huomannut.

– Joo joo, kyllä minä olen huomannut sen.

– On hämmentävää, että täällä ollaan avoimesti erimieltä ja varsinkin se, että se osoitetaan käytännössä, sen sijaan että sanottaisiin vaan niin kuin meidän maamme tapana on ja etiketissä lukee...

– ... Joo joo, minä ymmärrän... (Veikko oli ylpeä siitä, että osasi täydentää kesken jääneen lauseen vieläpä oikealla aksentilla.) Sitten hän tuumi hetken ja kysyi sitten Petriltä.

– No, onko tällä 'kaikki käy' -asialla kenties yhteyttä myös siihen, että kuuleman mukaan teillä täällä Joo joo -maassa kaikki pääsevät taivaaseenkin?

– ...Joo Joo, Petri vastasi hymy suupielessä. Kyllä sillä varmaan jotain tekemistä on senkin kanssa. Sinä alat selvästi päästä jyvälle meidän kulttuuristamme, Petri sanoi ja jatkoi sitten.

– Ja mikä pätee Joo joo-maahan yleensä, pätee aivan erityisesti vielä meihin Virtasiin. Matin suuri rikos lähes kaikkien Virtasten silmissä oli erityisesti siinä ,että hän särki sen julkisen illuusion, että varsinkin kaikilla Virtasilla on yhdessä kivaa, iloista ja yksimielistä. Sen haavekuvan särkeminen on myös suurimmalle osalle kansasta se ainoa asia, mille he sanovat: EI, EI! Jopa siis ihan käytännössäkin, Petri lopetti.

Veikko istui hiljaa kahvilan pöydässä ja mietti kuulemaansa. Monenlaiset ajatukset ja mielikuvat risteilivät hänen päässään. Pohdintansa lopetettuaan hän katsoi Petriin ja sanoi painotetun hitaasti ja rauhallisesti hieman hymynvirettä suupielessä.

– Joo joo, nyt minä alan ymmärtää

TEKSTI: **JARI KEKÄLE**

T i l a a
Pyhäkön lamppu kotiisi

ILMAISEKSI

toimituksesta
puh. (09) 496 694

Ilmoitusasiat

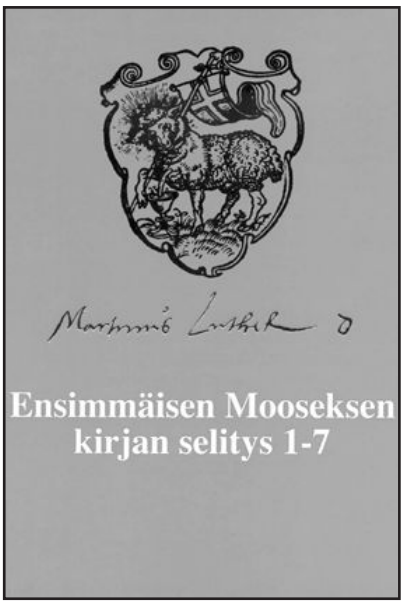

Kirjauutuus!

Uskonpuhdistajan ennen suomeksi julkaisematon hengellinen testamentti professori Heikki Koskenniemen kääntämänä

Martti Luther

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7

Sid. 431s.
Hinta 49 EUR + postimaksu

Tilaukset toimituksesta!

Suomen Luther-säätiön messuja kevätkausi 2004

HELSINKI
Mellunmäen seurakuntakeskuksessa
Korvatunturintie 2 joka sunnuntai klo 11

ESPOO
Iivisniemen seurakuntakodissa sunnuntaisin klo 15.00
9.5. , 13.6.

IMATRA
Teppanalan rukoushuoneella sunnuntaina klo 15.00
9.5. , 13.6.

KUOPIO
Metodistikirkossa Puusepänkatu 7 sunnuntaisin klo 14.00
9.5.

LAHTI
Lahden Diakonialaitoksen Betel-salissa Sibeliuksenkatu 6B
sunnuntaisin klo 10.00 9.5. , 23.5. , 6.6., 20.6.

RENKO
Ylimmäinen 541 sunnuntaina klo 16.00 23.5. , 6.6., 20.6.
(Kysy ajo-ohje: Rauha Heino 03 - 6189019)

TAMPERE
Metodistikirkossa sunnuntaina klo 17.00 9.5. , 23.5. ja 6.6.
Lapintie 4

Kysy toiminnasta
Tampereella, Anjalankoskella...!

Kuuntele saarnoja Internetistä www.luthersaatio.com

Pyhäkön lamppu - toimitus

Päätoimittaja
Juhana Pohjola juhana.pohjola@luthersaatio.com

Toimitusavustaja
Sakari Korpinen sakari.korpinen@luthersaatio.com

Lehden Taitto
pp Graphics

www.luthersaatio.com

ISSN 1457-9901
Nordea 101230-209260

Lutherin Genesis-kommentaari suomeksi

TEKSTI: SAKARI KORPINEN

Professori Heikki Koskenniemi näkee hengelliseksi kutsumukseksekseen kääntää kristikunnan klassikkoja suomeksi.

Pyhä Raamattu on uskomme ilmoituksen ainoa lähde

Saimme vieraillä professori Heikki Koskenniemen ja hänen puolisonsa Anna-Liisan kodissa Turussa. Vietimme lyhyen juhlahetken Martti Lutherin Ensimmäisen Mooseksen kirjan selityksen 1-7 ensimmäisen osan suomennoksen ilmestymisen johdosta. Tämä jättiläisteos on nyt siis saatavissa ensimmäistä kertaa suomeksi. Luther-säätiö tulee kustantamaan koko Lutherin Genesis-kommentaarin. Heikki Koskenniemi on edennyt käännöstyössään jo lukuun kaksikymmentä asti. Maukkaan kala- ja juustoaterian jälkeen siirryimme kirjastoon keskustelemaan Lutherin opetuksista Genesis-kommentaarissaan:

Luther - suuri raamatunselittäjä

Heikki Koskenniemen isä rovasti Anton Einar Koskenniemi, käänsi useita Lutherin teoksia suomeksi. Hän hallitsi sekä Lutherin ajan saksan että latinan. Isänsä jälkiä seuraten Heikki Koskenniemi on uurastanut keskeisten luterilaisten kirjojen suomentajana.

– Olen tahtonut antaa puheenvuoron oppi-isälle. Ja olen nauttinut Genesis-kommentaarin kääntämisestä! Luther on suuri pyhän Raamatun selittäjä. Ja ilmiömäinen Raamatun osaaja.

– Lutherin Kirkkopostilla ja monet muut teokset ovat rehevää saksankieltä. Mutta saksankielihän oli vielä tuolloin kehittymätöntä. Tarkkuuden vuoksi Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys on tehty latinaksi, jonka Luther hallitsi täydellisesti mitä hienoimpia vivahteita myöten. Hän on todella tuntenut myös latinan-kieliset ja kreikankieliset klassikot. Luther kirjoitti sujuvaa ja täysin virheetöntä latinaa, Koskenniemi kertoo.

Mistä kirkko rakentuu?

– Tässä Lutherin kommentaarissa nousevat koko ajan esiin Jumalan sana, sakramentit ja avaimet. Oikean ja väärän kirkon taistelu käydään juuri näissä. En voi olla vertaamatta aikamme suhtautumista pyhään Raamattuun. Nykyäänhän Raamatun arvovalta murretaan puhumalla vain tulkinnoista ja aikasidonnaisuuksista. Tahtoisinpa nähdä piispojen alleviivaaman Raamatun, jossa on merkitty punaisella: 'Ei koske meitä.' Kukaan ei sellaista ole kuitenkaan vielä esittänyt!

– Toistuvana teemana Lutherilla on myös synneistä päästäminen ja sitomisen valta eli avaintenvalta. Voidaan jopa sanoa: uskovat ovat avainten varassa. Avaimet kuuluvat vastuullisen paimenviran hoitoon. Päästöavainta ei ole olemassa, jos ei ole sitomisen avainta, Koskenniemi painottaa.

– Nyt suomeksi julkaistavissa luvuissa esitetään ensimmäisen maailman alku ja loppu: sen huominen ja tuhoutuminen vedenpaisumukseen. Se oli alkuperäinen maailma, Jumalan rakkaudesta ilman syntiä luotu mutta ihmisen synnin tähden Jumalan vihasta tuhottu. Tämä on Jumalan ilmoituksen totuutta ja siihen me uskomme.

– Lutherilla on koko ajan esillä Kristuksen Kirkon ja Saatanan kirkon välinen kamppailu. Paavin kirkolta olemme saaneet Jumalan sanan ja sakramentit. Ja siinä kirkossa on myös pelastuvia. Tämän Luther myöntää ilman muuta, mutta kuitenkin hän nimittää paavin kirkkoa Saatanan kirkoksi.

– Kirjalla ei ole vain historiallinen vaan mitä ajankohtaisin merkitys. Meidän kirkkomme tekee oikein ja siitä seuraa suuri siunaus, jos se kuuntelee, mitä oppi-isämme puolituhatta vuotta sitten sanapalvelijoitaan valmistaessaan opetti.